KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.12.2013 r.
COM(2013) 884 final

2013/0432 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji

{SWD(2013) 513 final}
{SWD(2013) 514 final}
{SWD(2013) 515 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Kontekst ogólny

Wprawdzie przepisy prawa celnego są w pełni zharmonizowane, ale jego egzekwowanie, które zapewnia przestrzeganie przepisów celnych i zgodne z prawem nakładanie sankcji, wchodzi w zakres prawa krajowego państw członkowskich. W związku z tym egzekwowanie przepisów prawa celnego opiera się na 28 różnych zbiorach przepisów prawnych i odbywa się w warunkach ukształtowanych przez różne tradycje administracyjne lub prawne. Oznacza to, że państwa członkowskie mogą nałożyć sankcje, które wydają im się właściwą karą za naruszenie pewnych obowiązków wynikających ze zharmonizowanych unijnych przepisów prawa celnego.

Takie sankcje różnią się charakterem i surowością w zależności od tego, które państwo członkowskie jest właściwe w danej sprawie. Innymi słowy istnieją różne rodzaje sankcji (np. grzywny, pobawienie wolności, konfiskata towarów, czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności przemysłowej lub handlowej), bez względu na ich charakter, a nawet przy tym samym rodzaju i charakterze sankcji, takich jak na przykład grzywny, ich poziomy/ zakresy różnią się w poszczególnych państwach członkowskich.

Grupa projektowa ustanowiona przez Komisję z 24 państwami członkowskimi[1] na zasadzie dobrowolności w ramach programu „Cła 2013" dokonała przeglądu sytuacji, jeżeli chodzi o systemy stosowane przez państwa członkowskie w zakresie naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji. Grupa ta przeanalizowała 24 krajowe systemy dotyczące naruszeń przepisów prawa celnego i związanych z nimi sankcji oraz zdała Komisji sprawozdanie z tej analizy. Zwrócono uwagę na kilka istotnych różnic:

Tabela 1 – Różnice w systemach sankcji stosowanych przez państwa członkowskie za naruszenia przepisów prawa celnego

Charakter sankcji krajowych za naruszenia przepisów prawa celnego	W 16 spośród 24 państw członkowskich przewiduje się zarówno sankcje karne, jak i sankcje innego rodzaju. W 8 spośród 24 państw członkowskich przewidziane są tylko sankcje karne.
Pułapy finansowe umożliwiające rozróżnienie naruszeń prawa pociągających za sobą odpowiedzialność karną i naruszeń prawa innego rodzaju oraz sankcji	Państwa członkowskie, w których rozróżnia się zarówno naruszenia prawa pociągające za sobą odpowiedzialność karną, jak i inne naruszenia prawa, a w przypadku sankcji przewidziano różne pułapy finansowe decydujące o tym, czy naruszenie przepisów

[1] Austria, Belgia, Bułgaria, Cypr, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Irlandia, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niderlandy, Niemcy, Polska, Portugalia, Rumunia, Słowacja, Słowenia, Węgry, Włochy i Zjednoczone Królestwo).

	prawa celnego – pociąga za sobą odpowiedzialność karną, czy nie, i, co za tym idzie, decydujące o charakterze sankcji. Pułapy finansowe wynoszą od 266 EUR do 50 000 EUR.
Wymogi stosowane przez państwa członkowskie w celu ustalenia odpowiedzialności przedsiębiorcy za naruszenie przepisów prawa celnego	11 spośród 24 państw członkowskich uważa, że przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niektóre naruszenia przepisów prawa celnego w każdym przypadku, gdy dochodzi do naruszenia tego prawa, bez względu na to, czy było to zamierzone, czy doszło do niedbalstwa lub przejawów lekkomyślnego zachowania (naruszenia prawa, za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka). 13 spośród 24 państw członkowskich nie może nałożyć sankcji na przedsiębiorcę za naruszenie przepisów prawa celnego, jeżeli nie było to zamierzone lub nie doszło do niedbalstwa bądź lekkomyślnego zachowania.
Terminy: **-wszczęcia procedury w celu nałożenia sankcji za naruszenie przepisów prawa celnego** **-nałożenia sankcji za naruszenie przepisów prawa celnego** **-wykonania sankcji za naruszenie przepisów prawa celnego**	W zdecydowanej większości państw członkowskich istnieją terminy wszczęcia procedury w celu nałożenia sankcji za naruszenie przepisów prawa celnego, nałożenia tych sankcji oraz ich wykonania. Terminy te wynoszą od 1 roku do 30 lat. W 1 z 24 państw członkowskich nie obowiązują żadne terminy – wszczęcie procedury w celu nałożenia sankcji i nałożenie sankcji mogą nastąpić w dowolnym terminie.
Odpowiedzialność osoby prawnej	Przedsiębiorca będący osobą prawną może zostać pociągnięty do odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa celnego w 15 spośród 24 państw członkowskich. W 9 spośród 24 państw członkowskich osoby prawne nie mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności za takie naruszenia prawa.
Ugoda	Ugoda odnosi się do procedury w systemie prawnym lub administracyjnym państwa członkowskiego, która umożliwia jego organom osiągnięcie porozumienia z przedsiębiorcą winnym naruszenia w sprawie

	rozstrzygnięcia kwestii naruszenia przepisów prawa celnego, jako alternatywy dla wszczęcia procedury w celu nałożenia sankcji za naruszenie przepisów celnych lub jej zakończenia. 15 spośród 24 państw członkowskich dysponuje taką procedurą w przypadku naruszeń przepisów prawa celnego.

(Źródło: Sprawozdanie grupy projektowej na temat kar za naruszenia przepisów celnych – załącznik 1B do oceny skutków do aktu ustawodawczego określającego unijne ramy prawne dotyczące naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji)

Te różnice w naruszeniach przepisów prawa celnego i sankcjach mają konsekwencje na kilku poziomach:

- z międzynarodowego punktu widzenia różne systemy sankcji istniejące w państwach członkowskich budzą wątpliwości wśród niektórych państw członkowskich należących do WTO, jeżeli chodzi o przestrzeganie przez Unię Europejską jej zobowiązań międzynarodowych w tej dziedzinie;

- różnice w sposobie egzekwowania przepisów prawa celnego występujące w Unii Europejskiej utrudniają skuteczne zarządzanie unią celną, ponieważ to samo niewypełnienie warunków lub obowiązków może być traktowanie różnie w każdym państwie członkowskim, co przedstawiono w tabeli powyżej;

- jeżeli chodzi o przedsiębiorców, różne traktowanie naruszeń unijnych przepisów prawa celnego ma wpływ na równe warunki działania, które powinny stanowić nieodłączny element wspólnego rynku; korzystają na tym ci, którzy naruszają prawo w państwie członkowskim, w którym obowiązują łagodne przepisy dotyczące sankcji za naruszenie przepisów prawa celnego. Sytuacja ta ma także wpływ na dostęp do uproszczeń celnych i ułatwień lub do procedury umożliwiającej uzyskanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy, ponieważ kryterium dotyczące przestrzegania przepisów prawa celnego oraz braku poważnych naruszeń prawa, będące warunkiem uzyskania tego statusu, jest różnie interpretowane w krajowych przepisach ustawodawczych.

Aby zaradzić tym problemom w niniejszym wniosku określa się wspólne ramy prawne, które dotyczą sposobu traktowania naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji, a także niwelują różnice pomiędzy różnymi systemami krajowymi dzięki stworzeniu wspólnego zbioru zasad, co przyczyni się do równego traktowania przedsiębiorców w UE, skutecznej ochrony interesów finansowych Unii i skutecznego egzekwowania prawa w obszarze ceł.

1.2. Kontekst prawny

Przepisy prawa celnego związane z wymianą towarową między terytorium celnym Unii a państwami trzecimi zostały w pełni zharmonizowane i są zgromadzone we Wspólnotowym

kodeksie celnym (CCC)[2] od 1992 r. Gruntowny przegląd tego kodeksu przeprowadzono w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z kwietnia 2008 r. ustanawiającym wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny)[3], obecnie przekształconym i uchylonym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającym unijny kodeks celny[4], które ma na celu dostosowanie przepisów prawa celnego do środowiska elektronicznego ceł i handlu, wspieranie dalszej harmonizacji i jednolitego stosowania przepisów prawa celnego, a także zapewnienie unijnym przedsiębiorcom odpowiednich narzędzi umożliwiających im rozwijanie swojej działalności w zglobalizowanym środowisku biznesowym.

Te zharmonizowane przepisy prawa celnego należy uzupełnić wspólnymi przepisami dotyczącymi ich egzekwowania. Parlament Europejski już zwrócił uwagę na potrzebę podjęcia działań w tym kierunku w swoich dwóch sprawozdaniach[5], jednym z 2008 r. i drugim z 2011 r., wzywając do harmonizacji w tej dziedzinie.

Wszystkie te działania opierają się na ogólnym obowiązku spoczywającym na państwach członkowskich, przewidzianym w Traktacie[6], zgodnie z którym „państwa członkowskie podejmują wszelkie środki ogólne lub szczególne właściwe dla zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z Traktatów lub aktów instytucji Unii". Z obowiązkiem tym związane są sankcje, bez rozróżnienia na sankcje karne i sankcje o innym charakterze.

Ściślej rzecz biorąc, w zmodernizowanym kodeksie celnym i unijnym kodeksie celnym zawarto po raz pierwszy przepis[7] dotyczący sankcji administracyjnych za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

2.1. Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Wykorzystano cztery narzędzia konsultacyjne, przy czym żadna z konsultacji nie miała charakteru publicznego (zważywszy na specyficzny i techniczny charakter naruszeń

---

2 Wspólnotowy kodeks celny ustanowiony rozporządzeniem Rady (EWG) 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. i stosowany od dnia 1 stycznia 1994 r., Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1: http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:1992R2913:20070101:PL:PDF

3 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny), Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s.1: http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2008:145:0001:0064:PL:PDF

4 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (wersja przekształcona), Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1 (sprostowanie w Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 90): http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2013:269:0001:0101:PL:PDF

5 Sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego w sprawie skutecznych przepisów i procedur przywozu i wywozu w ramach polityki handlowej (2007/2256(INI)); sprawozdawca: Jean-Pierre Audy; oraz sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów w sprawie modernizacji służby celnej (2011/2083(INI)); sprawozdawca: Matteo Salvini.

6 Artykuł 4 ust. 3 TUE.

7 Artykuł 21 zmodernizowanego kodeksu celnego, który stał się art. 42 unijnego kodeksu celnego.

przepisów prawa celnego oraz sankcji), a na wniosek zainteresowanych stron odpowiedzi traktowano poufnie.

– Organom celnym państw członkowskich przesłano kwestionariusz na temat ich systemów krajowych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego i związanych z tym kar. Jak wspomniano wcześniej w uzasadnieniu, otrzymano odpowiedzi od 24 państw członkowskich. Porównanie zgromadzonych danych wykazało, że istnieją istotne różnice pomiędzy systemami sankcji poszczególnych państw członkowskich.

– W dniach 20-21 marca 2012 r. w Kopenhadze odbyło się seminarium wysokiego szczebla poświęcone kwestiom przestrzegania przepisów i zarządzania ryzykiem związanym z ich przestrzeganiem, z udziałem przedstawicieli organów celnych ze wszystkich państw członkowskich i krajów kandydujących oraz przedstawicieli przedsiębiorców. Kwestię przestępstw celnych i kar uznano wówczas za element systemu „przestrzegania przepisów" do dalszej analizy.

– Pierwszą konsultację z zainteresowanymi stronami przeprowadzono z organem konsultacyjnym DG TAXUD w kwestiach celnych, którym jest Grupa Kontaktowa ds. Handlu. W jej skład wchodzą przedstawiciele reprezentujący na poziomie unijnym 45 europejskich stowarzyszeń branżowych, w tym MŚP, włączonych w czynności określone przepisami prawa celnego. W odpowiedzi na tę konsultacje większość stowarzyszeń obecnych na spotkaniu zgodziła się co do tego, że inicjatywa DG TAXUD ma znaczenie dla ich działalności.

– Drugą konsultację z zainteresowanymi stronami przeprowadzono za pomocą jeszcze innego kwestionariusza przesłanego MŚP przez Europejską Sieć Przedsiębiorczości. Dotyczył on wpływu, jaki różne systemy dotyczące naruszeń i sankcji obowiązujące w poszczególnych państwach członkowskich w obszarze prawa celnego mają na działalność handlową przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie przywozu/wywozu.

2.2. Ocena skutków

Komisja przeprowadziła ocenę skutków alternatywnych rozwiązań politycznych (dostępną na stronie:…). Oceniono cztery warianty strategiczne: A – scenariusz odniesienia; B – zmianę przepisów wchodzących w skład obowiązujących unijnych ram prawnych; C – środek ustawodawczy w sprawie zbliżenia przepisów dotyczących rodzajów naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji innych niż sankcje karne oraz D – dwa osobne środki ustawodawcze mające zbliżyć przepisy dotyczące naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji innych niż sankcje karne z jednej strony oraz naruszeń przepisów prawa celnego pociągających za sobą odpowiedzialność karną i sankcji karnych z drugiej strony.

Po rozważeniu możliwych wariantów w ocenie skutków stwierdza się, że najbardziej wskazany jest środek ustawodawczy określający obowiązki celne, które należy objąć szczególną ochroną poprzez określenie sankcji innych niż sankcje karne za ich naruszenie (wariant C).

Po ponownym przedłożeniu oceny skutków uzyskała ona przychylną opinię Rady ds. Ocen Skutków w dniu 14 czerwca 2013 r.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Podstawa prawna

Podstawą wniosku jest art. 33 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Artykuł 33 TFUE stanowi, że współpracę celną między państwami członkowskimi i między nimi a Komisją należy wzmocnić w zakresie stosowania Traktatów.

Zgodnie z kodeksem decyzja podejmowana przez jedno państwo członkowskie jest stosowana we wszystkich innych państwach członkowskich i w związku z tym konieczne są konsultacje między organami, by zapewnić jej bardziej jednolite stosowanie.

Także wprowadzenie pewnych ułatwień i uproszczeń w unijnych przepisach prawa celnego oraz dostęp upoważnionych przedsiębiorców do tych ułatwień i uproszczeń, stanowią silny argument za dalszym wzmocnieniem współpracy między państwami członkowskimi. W szczególności ocena kryteriów, których spełnienie jest wymagane do uzyskania statusu upoważnionego przedsiębiorcy, a zwłaszcza kryterium dotyczącego braku poważnych lub powtarzających się naruszeń ze strony upoważnionego przedsiębiorcy wymaga porównywalnych systemów sankcji w całej UE, tak by można było zapewnić równe warunki działania przedsiębiorców.

Z tego względu zbliżenie przepisów dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji nie tylko będzie wymagać współpracy celnej między państwami członkowskimi, ale także przyczyni się do prawidłowego i jednolitego stosowania unijnych przepisów prawa celnego i ich egzekwowania.

3.2. Pomocniczość, proporcjonalność i poszanowanie praw podstawowych

Zbliżenie przepisów dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji innych niż sankcje karne będzie integralną częścią prawa wtórnego, które Unia może przyjąć, aby wzmocnić współpracę między organami celnymi państw członkowskich oraz między państwami członkowskimi a Komisją w ramach jej zadań związanych z wdrażaniem przepisów dotyczących unii celnej, która stanowi obszar wyłącznych kompetencji Unii. Działania Unii w tej dziedzinie nie podlegają ocenie pod kątem zasady pomocniczości określonej w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej.

Nawet gdyby zasadę pomocniczości należało jednak wziąć pod uwagę, mimo że w tym przypadku mamy do czynienia z obszarem w pełni zharmonizowanej polityki (unia celna) z całkowicie zharmonizowanymi przepisami, których skutecznie stosowanie decyduje o samym istnieniu unii celnej, jedynie Unia jest w stanie osiągnąć cele niniejszej dyrektywy, również ze względu na znaczne rozbieżności między przepisami ustawowymi poszczególnych krajów.

Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej niniejszy wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Treść

niniejszego wniosku jest zgodna z wymogami sformułowanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niektóre przepisy w rozdziale zawierającym przepisy proceduralne zostały wprowadzone w myśl zasady dotyczącej prawa do dobrej administracji i prawa do rzetelnego procesu sądowego, ale także w świetle zasady *ne bis in idem*.

3.3. Wybór instrumentów

Niniejszy wniosek dotyczący zbliżenia ustawodawstw krajowych w dziedzinie współpracy celnej w Unii przyjmie formę dyrektywy, którą państwa członkowskie będą zobowiązane transponować do swojego ustawodawstwa krajowego.

3.4. Przepisy szczegółowe

Niniejszy wniosek ma zaradzić naruszeniom obowiązków wynikających z unijnego kodeksu celnego. W tym celu zawarto w nim wspólny wykaz różnych naruszeń przepisów unijnego kodeksu celnego (naruszeń prawa, za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka, naruszeń wynikających z niedbalstwa lub popełnionych umyślnie), określając w ten sposób wszelkie możliwe sytuacje, jakie można napotkać w tym względzie w kontaktach z organami celnymi. W niniejszym wniosku za naruszenie uznaje się nie tylko wypełnienie wszystkich znamion czynów wymienionych we wniosku, ale także ich usiłowanie.

Jednocześnie we wniosku określa się wspólną skalę skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji związanych z naruszeniami prawa oraz stosowne okoliczności, które właściwe organy państw członkowskich powinny wziąć pod uwagę przy określaniu rodzaju i poziomu sankcji za naruszenie przepisów prawa celnego i które umożliwią dostosowanie sankcji do danej sytuacji. Powiązanie skali sankcji z odpowiednimi okolicznościami pozwala określić kilka poziomów surowości, co zapewni poszanowanie zasady proporcjonalności sankcji. Ponadto we wniosku określono pewne przypadki, w których czyny należące do kategorii naruszeń określonych w niniejszym wniosku jako naruszenia prawa, za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka, nie będą uznawane za takie naruszenie w przypadku, gdy wynikają one z błędu właściwych organów celnych.

Niniejszy wniosek odnosi się do odpowiedzialności osób odgrywających ważną rolę w popełnieniu umyślnego naruszenia przepisów prawa celnego, przewidując jednakowe traktowanie osób popełniających naruszenie prawa oraz osób podżegających do jego popełnienia lub dopuszczających się pomocnictwa. Wniosek zawiera także odniesienie do odpowiedzialności osób prawnych, ponieważ naruszenia przepisów prawa celnego mogą także wynikać z działań, które można przypisać osobom prawnym.

Ponadto wniosek zawiera kilka niezbędnych przepisów proceduralnych, które pozwolą uniknąć nakładania się sankcji w odniesieniu do tych samych faktów i osób. W szczególności przepisy te dotyczą terminu, w którym właściwe organy są zobowiązane wszcząć postępowanie przeciwko osobie odpowiedzialnej za naruszenie, możliwości zawieszenia postępowania mającego na celu nałożenie sankcji w przypadkach, w których w odniesieniu do tych samych faktów prowadzi się postępowanie karne, oraz właściwości miejscowej; w tym

ostatnim przypadku określa się, które państwo członkowskie należy uznać za właściwe do rozpatrzenia sprawy, gdy naruszenie obejmuje więcej niż jedno państwo członkowskie.

Wdrożenie tych artykułów do ustawodawstwa krajowego państw członkowskich zapewni jednolite traktowanie przedsiębiorców bez względu na to, w którym państwie członkowskim dopełniają formalności celnych i prowadzą działalność handlową. Zapewni także przestrzeganie zobowiązań międzynarodowych wynikających z konwencji z Kioto dotyczącej uproszczenia i harmonizacji postępowania celnego.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie będzie miał wpływu na zasoby ludzkie i budżet Unii Europejskiej, dlatego też nie towarzyszy mu ocena skutków finansowych przewidziana w art. 31 rozporządzenia finansowego (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002).

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii.

5. DOKUMENTY WYJAŚNIAJĄCE

Dla Komisji ważne jest zapewnienie prawidłowej transpozycji dyrektywy do ustawodawstwa krajowego. W tym celu, zważywszy na różne struktury krajowych porządków prawnych, państwa członkowskie powinny przekazać dokładne odniesienie do przepisów krajowych i wyjaśnić, jak transponuje ono każdy z przepisów dyrektywy. Nie wykracza to poza to, co jest konieczne, aby Komisja mogła zapewnić osiągnięcie głównego celu dyrektywy, jakim jest skuteczne wdrażanie i egzekwowanie unijnych przepisów prawa celnego w unii celnej.

2013/0432 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Przepisy w dziedzinie unii celnej są zharmonizowane przepisami prawa unijnego. Egzekwowanie przepisów w dziedzinie unii celnej wchodzi jednak w zakres prawa krajowego państw członkowskich.

(2) Dlatego też naruszenia przepisów prawa celnego i związane z tym sankcje podlegają 28 różnym zbiorom przepisów prawnych. Wskutek tego naruszenie unijnych przepisów prawa celnego nie jest traktowane w taki sam sposób w całej Unii, a sankcje, jakie mogą zostać nałożone w każdym przypadku, różnią się pod względem charakteru i surowości w zależności od państwa członkowskiego, które je nakłada.

(3) Rozbieżności między systemami prawnymi państw członkowskich mają wpływ nie tylko na optymalne zarządzanie unią celną, ale także uniemożliwiają stworzenie przedsiębiorcom równych warunków działania w unii celnej, ponieważ mają wpływ na ich dostęp do uproszczeń celnych i ułatwień.

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013[8] (dalej zwane „kodeksem") zostało opracowane z myślą o międzynarodowym środowisku elektronicznym, w którym organy celne przekazują sobie informacje w czasie rzeczywistym i w którym decyzja podjęta przez jedno państwo członkowskie jest stosowana we wszystkich pozostałych państwach członkowskich. Te ramy prawne wymagają zatem zharmonizowanego egzekwowania przepisów. Kodeks zawiera również przepis, który zobowiązuje państwa członkowskie do określenia skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych sankcji.

(5) Ramy prawne dotyczące egzekwowania unijnych przepisów prawa celnego przewidziane w niniejszej dyrektywie są spójne z obowiązującym prawodawstwem w zakresie ochrony interesów finansowych Unii[9]. Naruszenia przepisów prawa celnego podlegające ramom prawnym ustanowionym niniejszą dyrektywą obejmują naruszenia

[8] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

[9] Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego – (COM(2012) 363).

przepisów prawa celnego, które mają wpływ na te interesy finansowe, a jednocześnie nie podlegają przepisom służącym ich ochronie za pośrednictwem prawa karnego, a także naruszenia przepisów prawa celnego, które nie mają żadnego wpływu na interesy finansowe Unii.

(6) Należy ustanowić wykaz czynów, które powinny być traktowane jako naruszenia unijnych przepisów prawa celnego i które powinny podlegać sankcjom. Te naruszenia przepisów prawa celnego powinny być w pełni oparte na obowiązkach wynikających z przepisów prawa celnego z bezpośrednim odniesieniem do kodeksu. Niniejsza dyrektywa nie określa, czy w odniesieniu do tych naruszeń przepisów prawa celnego państwa członkowskie powinny stosować sankcje na podstawie prawa administracyjnego czy karnego.

(7) Pierwsza kategoria czynów powinna obejmować naruszenia przepisów prawa celnego, za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka i w których nie musi występować element winy, przy uwzględnieniu obiektywnego charakteru obowiązków w danym przypadku oraz faktu, że osoby odpowiedzialne za ich dopełnienie nie mogą ignorować ich istnienia i wiążącego charakteru.

(8) Druga i trzecia kategoria czynów powinna obejmować naruszenia przepisów prawa celnego popełnione, odpowiednio, w wyniku niedbalstwa lub umyślnie, gdy ustalenie tego elementu subiektywnego jest konieczne do zaistnienia odpowiedzialności.

(9) Podżeganie do czynu stanowiącego naruszenie przepisów prawa celnego popełnione umyślnie lub pomocnictwo w popełnieniu tego czynu oraz usiłowanie umyślnego popełnienia pewnych naruszeń przepisów prawa celnego należy traktować jako naruszenia przepisów prawa celnego.

(10) W celu zagwarantowania pewności prawa należy określić, że wszelkie działania lub zaniechania wynikające z błędu organów celnych nie powinny być traktowane jako naruszenia przepisów prawa celnego.

(11) Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość powstania odpowiedzialności zarówno osób prawnych, jak i fizycznych za takie samo naruszenie przepisów prawa celnego, gdy zostało ono popełnione na korzyść osoby prawnej.

(12) W celu zbliżenia krajowych systemów sankcji państw członkowskich należy określić skale sankcji, które odzwierciedlałyby różne kategorie naruszeń przepisów prawa celnego oraz ich wagę. W celu zapewnienia skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego efektu nakładanych sankcji państwa członkowskie powinny także zapewnić uwzględnianie przez ich właściwe organy pewnych okoliczności obciążających i łagodzących przy określaniu rodzaju i poziomu sankcji, które mają zostać zastosowane.

(13) Termin przedawnienia dla postępowań dotyczących naruszenia przepisów prawa celnego należy ustalić na cztery lata od dnia jego popełnienia lub, w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń, od dnia gdy działanie stanowiące to naruszenie prawa ustaje. Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość przerwania biegu okresu przedawnienia przez czynność związaną z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym naruszenia przepisów prawa celnego. Państwa członkowskie mogą określić przypadki, w których okres ten ulega zawieszeniu. Wszczęcie lub kontynuowanie tych postępowań powinno być wykluczone po upływie ośmiu lat, natomiast okres przedawnienia w odniesieniu do egzekwowania sankcji powinien wynosić trzy lata.

(14) Zawieszenie postępowania administracyjnego dotyczącego naruszenia przepisów prawa celnego powinno być przewidziane w przypadkach, gdy w związku z tymi samymi faktami wszczęto postępowanie karne przeciwko tej samej osobie. Kontynuowanie postępowania administracyjnego po zakończeniu postępowania karnego powinno być możliwe jedynie przy ścisłym przestrzeganiu zasady *ne bis in idem*.

(15) Aby uniknąć sporów kompetencyjnych pozytywnych należy ustanowić zasady określania państwa członkowskiego właściwego do rozpatrzenia sprawy.

(16) Niniejsza dyrektywa powinna przewidywać współpracę między państwami członkowskimi i Komisją w celu zapewnienia skutecznych działań przeciwko naruszeniom przepisów prawa celnego.

(17) Aby ułatwić prowadzenie dochodzeń w sprawie naruszeń przepisów prawa celnego właściwe organy powinny mieć prawo do tymczasowego zajęcia wszelkich towarów, środków transportu oraz wszelkich innych środków wykorzystanych do popełnienia naruszenia przepisów.

(18) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających[10], państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

(19) Ponieważ niniejsza dyrektywa ma służyć określeniu wykazu naruszeń przepisów prawa celnego wspólnego dla wszystkich państw członkowskich i zapewnić podstawę skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych sankcji, które mają być nakładane przez państwa członkowskie w całkowicie zharmonizowanym obszarze unii celnej, cele te nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie w oparciu o ich różne tradycje prawne, natomiast ze względu na skalę i skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy prawne dotyczące naruszeń unijnych przepisów prawa celnego i przewiduje sankcje za te naruszenia.

2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do naruszenia obowiązków określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającym unijny kodeks celny (zwanym dalej „kodeksem") oraz identycznych obowiązków określonych w innych częściach unijnych przepisów prawa celnego, określonych w art. 5 ust. 2 kodeksu.

[10] Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Artykuł 2

Naruszenia przepisów prawa celnego i sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji za naruszenia unijnych przepisów prawa celnego określone w art. 3 do 6.

Artykuł 3

Naruszenia przepisów prawa celnego, za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego bez względu na fakt, czy wystąpił element winy:

a) niezapewnienie przez osobę składającą zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywozową lub wywozową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie prawidłowości i kompletności informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) kodeksu;

b) niezapewnienie przez osobę składającą zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywozową lub wywozową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie autentyczności, prawidłowości i ważności załączonego dokumentu zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b) kodeksu;

c) niezłożenie przez osobę przywozowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 127 kodeksu, zgłoszenia przybycia statku morskiego lub statku powietrznego zgodnie z art. 133 kodeksu, deklaracji do czasowego składowania zgodnie z art. 145 kodeksu, zgłoszenia celnego zgodnie z art. 158 kodeksu, powiadomienia o działalności w wolnym obszarze celnym zgodnie z art. 244 ust. 2 kodeksu, deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie zgodnie z art. 263 kodeksu, zgłoszenia do powrotnego wywozu zgodnie z art. 270 kodeksu, wywozowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 271 kodeksu lub powiadomienia o powrotnym wywozie zgodnie z art. 274 kodeksu;

d) niedopełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku przechowywania dokumentów i informacji związanych z zakończeniem formalności celnych na dowolnym nośniku przez okres wymagany przepisami prawa celnego zgodnie z art. 51 kodeksu;

e) podjęcie towarów wprowadzonych na obszar celny Unii z dozoru celnego bez zgody organów celnych, wbrew przepisom art. 134 ust. 1 akapit pierwszy i drugi kodeksu;

f) podjęcie towarów objętych dozorem celnym wbrew przepisom art. 134 ust. 1 akapit czwarty, art. 158 ust. 3 i art. 242 kodeksu;

g) niewykonanie przez osobę wprowadzającą towary na obszar celny Unii obowiązków dotyczących ich przewiezienia do właściwego miejsca zgodnie z art. 135 ust. 1 kodeksu lub poinformowania organów celnych, gdy obowiązki te nie mogą zostać wykonane zgodnie z art. 137 ust. 1 i 2 kodeksu;

h) niewprowadzenie przez osobę wprowadzającą towary do wolnego obszaru celnego, jeżeli wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a krajem trzecim, tych towarów do wolnego obszaru celnego bezpośrednio bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Unii zgodnie z art. 135 ust. 2 kodeksu;

i) nieprzedstawienie dokumentów organom celnym przez zgłaszającego, który składa deklarację do czasowego składowania lub zgłoszenie do procedury celnej, gdy wymagają tego przepisy unijne lub gdy jest to konieczne do kontroli celnych zgodnie z art. 145 ust. 2 i art. 163 ust. 2 kodeksu;

j) nieobjęcie towarów nieunijnych, które są czasowo składowane, procedurą celną lub niewywiezienie ich powrotnie przez przedsiębiorcę odpowiedzialnego za te towary w odpowiednim terminie zgodnie z art. 149 kodeksu;

k) nieposiadanie i niepozostawienie do dyspozycji organów celnych dokumentów załączanych do zgłoszenia, wymaganych do zastosowania danej procedury zgodnie z art. 163 ust. 1 i art. 167 ust. 1. akapit drugi kodeksu, przez zgłaszającego towary do procedury celnej w chwili składania zgłoszenia celnego lub zgłoszenia uzupełniającego;

l) niezłożenie przez zgłaszającego towary do procedury celnej, w przypadku zgłoszenia uproszczonego na mocy art. 166 kodeksu lub wpisu do rejestru zgłaszającego na mocy art. 182 kodeksu, zgłoszenia uzupełniającego we właściwym urzędzie celnym i w określonym terminie zgodnie z art. 167 ust. 1 kodeksu;

m) usunięcie lub zniszczenie środków identyfikacyjnych umieszczonych przez organy celne na towarach, opakowaniach lub środkach transportu bez wcześniejszego upoważnienia przez organy celne zgodnie z art. 192 ust. 2 kodeksu;

n) niezamknięcie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury uszlachetniania czynnego procedury celnej w określonym terminie zgodnie z art. 257 kodeksu;

o) niewywiezienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury uszlachetniania biernego towarów wadliwych w terminie zgodnie z art. 262 kodeksu;

p) prowadzenie prac budowlanych w wolnym obszarze celnym bez zgody organów celnych zgodnie z art. 244 ust. 1 kodeksu;

q) nieuiszczenie należności celnych przywozowych lub wywozowych przez osobę zobowiązaną do zapłaty w określonym terminie zgodnie z art. 108 kodeksu.

Artykuł 4

Naruszenia przepisów prawa celnego popełnione w wyniku niedbalstwa

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego, jeżeli dopuszczono się ich w wyniku niedbalstwa:

a) nieobjęcie towarów nieunijnych, które są czasowo składowane, procedurą celną lub niewywiezienie ich powrotnie przez przedsiębiorcę odpowiedzialnego za te towary w odpowiednim terminie zgodnie z art. 149 kodeksu;

b) nieudzielenie organom celnym przez przedsiębiorcę wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia formalności celnych lub kontroli zgodnie z art. 15 ust. 1 kodeksu;

c) niewypełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji zgodnie z art. 23 ust. 1 kodeksu;

d) niepoinformowanie niezwłocznie organów celnych przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego o wszelkich okolicznościach, które zaistniały po wydaniu decyzji przez te organy i mogą wpływać na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść, zgodnie z art. 23 ust. 2 kodeksu;

e) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wprowadzanych na obszar celny Unii zgodnie z art. 139 kodeksu;

f) nieprzedstawienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu unijnego towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie zgodnie z art. 233 ust. 1 lit. a) kodeksu;

g) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wprowadzonych do wolnego obszaru celnego zgodnie z art. 245 kodeksu;

h) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wyprowadzanych poza obszar celny Unii przy ich wyprowadzaniu zgodnie z art. 267 ust. 2 kodeksu;

i) rozładowanie lub przeładowanie towarów ze środka transportu, którym są przewożone, bez pozwolenia organów celnych lub w miejscach, które nie zostały wyznaczone lub uznane przez te organy, zgodnie z art. 140 kodeksu;

j) składowanie towarów w magazynach czasowego składowania lub w składach celnych bez pozwolenia organów celnych zgodnie z art. 147 i 148;

k) niewykonanie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury lub posiadacza pozwolenia obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą składowania celnego zgodnie z art. 242 ust. 1 lit. a) i b) kodeksu.

Artykuł 5

Naruszenia unijnych przepisów prawa celnego popełnione umyślnie

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego, jeżeli dopuszczono się ich umyślnie:

a) udzielenie lub przedstawienie organom celnym nieprawdziwych informacji lub fałszywych dokumentów wymaganych przez te organy zgodnie z art. 15 lub 163 kodeksu;

b) korzystanie przez przedsiębiorcę z fałszywych oświadczeń lub jakichkolwiek innych środków niezgodnych z prawem w celu uzyskania od organów celnych:

(i) statusu upoważnionego przedsiębiorcy zgodnie z art. 38 kodeksu,

(ii) zgody na stosowanie zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 166 kodeksu,

(iii) zgody na stosowanie innych uproszczeń celnych zgodnie z art. 177, 179, 182 i 185 kodeksu,

(iv) pozwolenia na objęcie towarów procedurami specjalnymi zgodnie z art. 211 kodeksu;

c) wprowadzenie towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzenie towarów poza ten obszar bez przedstawienia ich organom celnym zgodnie z art. 139, 245 lub 267 ust. 2 kodeksu;

d) niewypełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji zgodnie z art. 23 ust. 1 kodeksu;

e) niepoinformowanie niezwłocznie organów celnych przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego o wszelkich okolicznościach, które zaistniały po wydaniu decyzji przez te organy i mogą wpływać na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść, zgodnie z art. 23 ust. 2 kodeksu;

f) przetwarzanie towarów w składzie celnym bez zezwolenia organów celnych zgodnie z art. 241 kodeksu;

g) nabycie lub posiadanie towarów, których dotyczy jedno z naruszeń przepisów prawa celnego określonych w art. 4 lit. f) i literze c) niniejszego artykułu.

Artykuł 6

Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby podżeganie lub pomocnictwo w odniesieniu do działań lub zaniechań, o których mowa w art. 5, stanowiło naruszenie przepisów prawa celnego.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby usiłowanie działania lub zaniechania, o których mowa w art. 5 lit. b) lub c), stanowiło naruszenie przepisów prawa celnego.

Artykuł 7

Błąd organów celnych

Działania lub zaniechania, o których mowa w art. 3 do 6, nie stanowią naruszeń przepisów prawa celnego, jeżeli są one wynikiem błędu organów celnych.

Artykuł 8

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Państwa członkowskie zapewniają pociągnięcie osób prawnych do odpowiedzialności za naruszenia przepisów prawa celnego popełnione na ich

korzyść przez jakąkolwiek osobę działającą indywidualnie albo wchodzącą w skład organu osoby prawnej i zajmującą w niej pozycję kierowniczą, w oparciu o:

a) upoważnienie do reprezentowania osoby prawnej;

b) upoważnienie do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;

c) upoważnienie do sprawowania kontroli w ramach tej osoby prawnej.

2. Państwa członkowskie zapewniają także pociągnięcie do odpowiedzialności osób prawnych, w przypadkach gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie na korzyść tej osoby prawnej naruszenia przepisów prawa celnego przez osobę działającą pod zwierzchnictwem osoby, o której mowa w ust. 1.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na mocy ust. 1 i 2 pozostaje bez uszczerbku dla odpowiedzialności osób fizycznych, które popełniły naruszenie przepisów prawa celnego.

Artykuł 9

Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3

Państwa członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3, przy następujących ograniczeniach:

a) gdy naruszenie przepisów prawa celnego dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi od 1 % do 5 % wartości tych towarów;

b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi od 150 EUR do 7 500 EUR.

Artykuł 10

Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 4

Państwa członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 4, przy następujących ograniczeniach:

a) gdy naruszenie przepisów prawa celnego dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 15 % wartości tych towarów;

b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 22 500 EUR.

Artykuł 11

Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 5 i 6

Państwa członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 5 i 6, przy następujących ograniczeniach:

a) gdy naruszenie przepisów prawa celnego dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 30 % wartości tych towarów;

b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 45 000 EUR.

Artykuł 12

Skuteczne stosowanie sankcji i wykonywanie przez właściwe organy uprawnień do nakładania sankcji

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy, określając rodzaj i poziom sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, uwzględniły wszelkie istotne okoliczności, w tym odpowiednio:

a) wagę i czas trwania naruszenia prawa,

b) fakt, czy osoba odpowiedzialna za naruszenie jest upoważnionym przedsiębiorcą,

c) kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, których zapłaty uniknięto,

d) fakt, czy dane towary podlegają zakazom lub ograniczeniom, o których mowa w art. 134 ust. 1 zdanie drugie kodeksu oraz w art. 267 ust. 3 lit. e) kodeksu, lub stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego;

e) poziom współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie prawa z właściwym organem;

f) wcześniejsze naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie prawa.

Artykuł 13

Przedawnienie

1. Państwa członkowskie zapewniają czteroletni termin przedawnienia w przypadku postępowań dotyczących któregokolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, przy czym termin rozpoczyna bieg w dniu popełnienia naruszenia przepisów prawa celnego.

2. Państwa członkowskie zapewniają rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia, w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego, w dniu, w którym zaprzestano działania lub zaniechania stanowiącego naruszenie przepisów prawa celnego.

3. Państwa członkowskie zapewniają przerwanie biegu terminu przedawnienia przez czynność właściwego organu, o którym dana osoba jest informowana, w związku z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym tego samego naruszenia przepisów prawa celnego. Termin przedawnienia rozpoczyna bieg w dniu podjęcia czynności przerywającej przedawnienie.

4. Państwa członkowskie zapewniają wykluczenie możliwości wszczęcia lub kontynuowania jakiegokolwiek postępowania dotyczącego któregokolwiek z

naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, po upływie ośmiu lat od dnia, o którym mowa w ust. 1 lub 2.

5. Państwa członkowskie zapewniają trzyletni termin przedawnienia przy egzekwowaniu decyzji o nałożeniu sankcji. Termin ten rozpoczyna bieg w dniu, w którym decyzja ta staje się ostateczna.

6. Państwa członkowskie określają przypadki, w których terminy przedawnienia określone w ust. 1, 4 i 5 zostają zawieszone.

Artykuł 14

Zawieszenie postępowania

1. Państwa członkowskie zapewniają zawieszenie postępowania administracyjnego dotyczącego któregokolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, w przypadku gdy przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami wszczęto postępowania karne.

2. Państwa członkowskie zapewniają zaprzestanie zawieszonego postępowania administracyjnego dotyczącego któregokolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, w przypadku gdy postępowanie karne, o którym mowa w ust. 1, zostało ostatecznie zakończone. W innych przypadkach zawieszone postępowanie administracyjne dotyczące któregokolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, może zostać wznowione.

Artykuł 15

Właściwość

1. Państwa członkowskie zapewniają swoją właściwość w sprawach naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, zgodnie z dowolnym z następujących kryteriów:

   a) naruszenie przepisów prawa celnego zostało popełnione w całości lub w części na terytorium tego państwa członkowskiego;

   b) osoba popełniająca naruszenie przepisów prawa celnego jest obywatelem tego państwa członkowskiego;

   c) towary, których dotyczy naruszenie przepisów prawa celnego, znajdują się na terytorium tego państwa członkowskiego.

2. W przypadku gdy więcej niż jedno państwo członkowskie uznaje się za właściwe w sprawie tego samego naruszenia przepisów prawa celnego, państwa członkowskie zapewniają właściwość tego państwa członkowskiego, w którym przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami prowadzi się postępowanie karne. Jeżeli nie jest możliwe określenie właściwości na mocy ustępu pierwszego, państwa członkowskie zapewniają właściwość tego państwa członkowskiego, którego właściwe organy jako pierwsze wszczęły postępowanie dotyczące naruszenia przepisów prawa celnego przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami.

Artykuł 16

Współpraca między państwami członkowskimi

Państwa członkowskie współpracują ze sobą i wymieniają się informacjami niezbędnymi w postępowaniach dotyczących działań lub zaniechań stanowiących naruszenie przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, w szczególności w przypadkach gdy więcej niż jedno państwo członkowskie wszczęło postępowanie przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami.

Artykuł 17

Zajęcie

Państwa członkowskie zapewniają możliwość tymczasowego zajęcia przez właściwe organy wszelkich towarów, środków transportu oraz wszelkich innych środków wykorzystanych do popełnienia naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6.

Artykuł 18

Sprawozdanie Komisji i przegląd

Do dnia [1 maja 2019 r.] Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy, w którym ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie podjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 19

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [1 maja 2017 r.]. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 20

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 21

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*